

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta

Numero 4

5. vsk

1.8.2008

Autuas se, jolle Herra ei lue hänessä olevaa syntiä

Ps. 130:4

Anteeksiantamus ei ole meidän ansiotamme tai vanhurskauttamme, vaan synnit annetaan anteeksi, pyyhitään pois ja unohdetaan armosta, ilmaiseksi, Kristuksen kautta. Vaikka sinä tuhat vuotta kiduttaisit itseäsi luostarissa, et kuitenkaan löytäisi anteeksiantamusta luostarista ja muista töistäsi, niin kuin todistaa omatunto, joka tuntee epätoivoa keskellä ankarinta elämää.

Omatunto saa levon ainoastaan siten, että se ilman mitään omaa ansiollisuutta, niin sanoakseni aivan alastomana heittäytyy Jumalan laupeuden varaan Kristuksessa ja sanoo: ”Oi Herra, minulla on sinun lupauksesi, että vanhurskaus on sulasta laupeudesta. Tämä vanhurskaus ei ole muu kuin sinun anteeksiantamuksesi ja sitä, että sinä et pidä mielessäsi syntejä.”

Sen tähden suosittelen teille Daavidin antamaa kuvausta kristillisestä vanhurskaudesta, jonka mukaan ”syntien mielessään pitäminen” on kadotukseen tuomitse-

mista, jota vastoin ”olla pitämättä syntejä mielessään” on vanhurskauttamista ja vanhurskaaksi julistamista. Vanhurskautta on se, että syntejä ei oteta huomioon, vaan ne annetaan anteeksi ja jätetään meille lukematta. Niinpä Daavid eräässä toisessa paikassa (Ps. 32:1) kuvailee autuasta ihmistä tavalla, jonka Paavali esittää hyvin sopivasti Room. 4:8:ssä: ”Autuas on se, jolle Herra ei lue syntiä.” Hän ei sano: Autuas on se, jolla ei ole syntiä, vaan: Jolle Herra ei lue hänessä olevaa syntiä, niin kuin hän tässäkin sanoo: Jolle syntiä ei lueta.

Meidän on ahkerasti koottava näitä todistuksia nähdäksemme, että tämä oppi perustuu pyhään Raamattuun ja että Jumalan tuomiossa suljetaan pois kaikki luottamus töihin ja lain vanhurskauteen.

*Martti Luther
Kielellisesti hiukan korjattu ote
kirjasta Runsas lunastus, 1929.*

Jumalan armon sana

– ahtaalta avaralle

Kristus-juhla Jyväskylässä 9.–10.8.

Ohjelma ja muut tiedot sivuilla 12–13.

*Ilmoittautumiset
4.8. mennessä!*

Meerin mietteitä

Sydämen puutarha

Kitkin kasvimaata ja kukkapenkkejä usean viikon Suomen-loman jälkeen. Monilla heinillä oli pitkät ja voimakkaat juuret. Piti ottaa jopa pikkulapio avuksi, että sai rikkaruohot kokonaan pois.

Niin kuin puutarhassa niin käy meidän hengellisessä elämässämmekin, jos emme hoida sitä. Synnin rikkaruohot valloittavat tilaa ja samalla heikentävät hyvää kasvua.

Monesti juuri loma-ajat ovat tässä mielessä vaarallista aikaa. Ympäriällä on niin paljon mukavaa ja tärkeää touhua, ettei malta tai edes muista viettää aikaa Herran kanssa Sanaa lukien ja rukoillen. Onneksi meillä on kuitenkin Isän syli aina avoin vastaanottamaan kauaskin kulkeneen lapsensa.

Vanhan testamentin profeetta Jeremia kirjoittaa: ”Petollinen on ihmissydän, paha ja parantumaton vailla vertaa! Kuka sen tuntee?” (Jer. 17:9). Tällainen on Jumalan näkemä totuus meidän sydämestämme.

Paras sydänspecialisti, Jeesus, sanoo: ”Juuri sydämestähän lähtevät pahat ajatukset, murhat, aviorikokset, siveettömyys, varkaudet, väärät todistukset ja herjaukset. Nämä ne ihmisen saastuttavat.” (Matt. 15:19–20.)

Jumala tietää pahuutemme. Hänellä on lääke meidän sydänvaivoihimme. Raamattu vakuuttaa: ”Jumalan laupeus on kuitenkin niin runsas ja hän rakasti meitä niin suuresti, että hän teki meidät, rikkomus-temme tähden kuolleet, eläviksi Kristuksen kanssa. Armosta teidät on pelastettu. Armosta Jumala on teidät pelastanut antamalla teille uskon. Pelastus ei ole lähtöisin teistä, vaan se on Jumalan lahja.” (Ef. 2:4, 5, 8.)

Meidän ainoa mahdollisuutemme parantua ja puhdistua sydämen pahuudesta on ottaa vastaan Jumalan tarjoama LAHJA. Jos me oikein käsittäisimme tämän lahjan merkityksen, me kiittäisimme Vahtajaamme lakkaamatta. Me tutkisimme alati Jumalan Sanaa elääksemme Herramme mielen mukaan. Meidän suurin halumme olisi viipyä lähellä Jeesusta pyydellen Pyhän Hengen ohjausta Sanan oikein ymmärtämiseen.

Me voimme pyytää Jumalaa antamaan meille avoimen ja vastaanottavaisen sydämen. Kun olemme itse ottaneet lahjan vastaan, osoitamme mielellämme toisillekin tietä lahjan antajan luo.

Armoa meidän jokaisen on aina anottava. Kaikkien pyhienkin on puoleesi huudettava. Muuten me kurjat hukumme ja vihasi virtaan vaivumme. Oi, Herra, säästä meitä!

*Jumala, vahva turvani,
murheesta auta tästä,
niin armostasi sieluni
ei lakkaa kiittämästä.
Tie näytä kulkeakseni,
voimaksi anna sanasi,
johdata Hengelläsi.*

Meeri Auramo

Pieni kirja, suuri sanoma

Julkaisuluettelo ja tilaukset

www.juurikasvu.net

Puh. (014) 633 334

Pääkirjoitus

Kristinuskon ainutlaatuisuuden tuntemus heikkenee

Viime kesäkuussa julkaistiin USA:ssa tutkimus, jossa oli haastateltu 35 000 aikuista. Tutkimus osoittaa, että selvä enemmistö amerikkalaisista uskoo ihmisten voivan pelastua kirkkokunnastaan tai uskonnostaankin riippumatta. Tutkimuksen mukaan amerikkalaisten suhtautumistapa on muuttunut suvaitsevaksi muita kirkkoja ja uskontoja kohtaan. 79 % roomalaiskatolilaisista ja jopa 83 % protestanteista uskoo muidenkin uskontojen kuin kristinuskon voivan johtaa iankaikkiseen elämään.

Huomiota herättää sekin, että yli puolet (57 %) USA:n evankelikaalisista eli raamatullisista kristityistä oli muun enemmistön kanssa samalla kannalla ja ilmoitti uskovansa, että iankaikkiseen elämään voidaan päästä eri uskontojen kautta.

”Useimmat ihmiset näyttävät toteavan, että ’meillä ei ole yksinoikeutta Jumalaan tai pelastukseen’”, sanoo Georgen yliopiston pastori Tom Reese tutkimustulosta arvioidessaan. Hän pitää tilannetta vakavana: ”Monet ihmiset ovat kuin perhosia, jotka lentävät kukasta kukkaan. He vaihtavat uskontoaan jatkuvasti, eivätkä ehdi syventyä niistä mihinkään.”

Ricen yliopiston sosiologi, tri Michael Lindsay sanoo tutkimuksen osoittavan, että amerikkalaisten uskonnolliset näkemykset ovat ”3000 mailin levyiset mutta ainoastaan kolmen tuuman syvyiset”.

Aiemmat uskonnollisuutta koskeneet tutkimukset ovat USA:ssa osoittaneet, että nuoremman sukupolven tieto kristinuskosta on heikentynyt. Tiedon vähäisyys johtaa suvaitsevaisuudelta ja henkiseltä kypsyydeltä näyttävään välinpitämättömyyteen.

Kirjassa *Failing Christianity* Barbara Brown-Taylor toteaa: ”Vaikka uusi sukupolvi on käynyt lapsuudessaan pyhäkoulua ja on sitten osallistunut seurakunnan jumalanpalveluksiin ja kuunnellut lukuisia saarnoja, nämä nuoret eivät välttämättä tiedä, miten Raamattu syntyi, kuka oli Paavali, mikä ero on protestanteilla ja roomalaiskatolilaisilla, mikä on Nikean uskontunnustus tai mikä oli uskonpuhdistus. He eivät tiedä oikeastaan mitään siitä, mitä tapahtui Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen tähän päivään saakka.”

Brown-Taylor pitää opetuksen heikkoa syynä nuorten vähäiseen tietoon kristinuskon asioista. ”Nuoret tietävät irakilaisten shiojen ja sunnien välisistä oppieroista ja he ovat selvillä siitä, mihin uskovat ne ihmiset, jotka rakentavat hindutemppeleitä heidän naapurustossaan”, toteaa Brown-Taylor.

Tämä on tragedia. Ajankohtaiset asiat tunnetaan, mutta iankaikkisuutta koskevista asioista tiedetään entistä vähemmän. Jeesus Kristus häipyy kirkkojen erilaisten näkemysten ja monien uskontojen kirjavuuteen. Pahinta on, että nuorten vähäinen tieto ja kaikenikäisten välinpitämättömyys koskee myös niitä perusasioita, joista elämä riippuu. Ei tunneta Jumalaa, hänen ilmoitustaan, hänen Poikansa ainutlaatuisuutta, ei ristiä eikä ihmisen pelastusta.

Sormemme ei voi osoittaa vain Amerikkaan. Opetus voi olla vaarallisen pinnallista omissa kirkoissamme ja omissa seurakunnissamme. Siihen tulisi kiireesti kiinnittää vakavaa huomiota.

Per-Olof Malk

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

Vaellan uskossa, en näkemisessä

Kuinka usein kyllästynkään siihen, että joudun vaeltamaan uskossa, en näkemisessä enkä kokemisessa (2. Kor. 5:7, KR 38). Se kallein, se tärkein ja se suurenmoisin on nyt vasta uskossa omanani. Voin vain aavistaa jotain siitä ihmeellisestä, jonka täysin määrin saan itselleni silloin, kun kaikki kyyneleet pyyhitään pois ja tunnen täysin Jumalan.

Toki haluaisin jo nyt kokea, nähdä ja elää todeksi tulevan kirkkauden. Ei ole helppo elää nykyisessä armon valtakunnassa köyhänä vanhurskautta isoten ja janoten ja vain odottaen uskon muuttumista näkemiseksi tulevassa kirkkauden valtakunnassa.

Onhan elämässä hetkiä, jolloin kirkkauden valtakunnan täyteydestä saa jotain nähdä ja maistaa jo täällä ajassa. Silloin sydämen täyttää syvä kiitollisuus ja ilo. Mutta sitten vaellus jatkuu läpi monien ahdistusten.

Joka tapauksessa on jatkuvasti opittava elämään siinä arkisessa todellisuudessa, joka on annettu. Toivon mukaan vaivojeni keskellä huomaan ja jopa kiitän niistä monista pienistä, mutta samaan aikaan niin sanomattoman hyvistä asioista, joita minulla sittenkin on tällä hetkellä.

Vaikka joudunkin toteamaan, että ”minä kuljen ahdingosta ahdinkoon”, niin samalla huomaan, että ”sinä annat minulle voimaa elää” (Ps. 138:7). Totta on omalla kohdalla myös psalmin rukoilijan tilinteko: ”Sinä olet antanut vaikeita vuosia ja monia ahdistuksen aikoja, mutta yhä uudelleen sinä virvoitat minut, syvyyksistä sinä minut nostat” (Ps. 71:20, KR 92). Uskallan yhtyä Paavalin sanoihin: ”Kestän

kaiken hänen avullaan, joka antaa minulle voimaa” (Fil. 4:13).

Näyttäköön hetkittäin miltä tahansa ja olkoon matka kuinka raskas tahansa, luotan siihen, että paras on edessäpäin. Minun ei tarvitsekaan tänään elää näkemisessä ja kokemisessa, vaan saan elää uskossa ja toivossa.

Miten John Bunyan opettikaan laulamaan: ”Vuori korkea, tiekin vaivaloinen, kuitenkin kulkea läpi ahdingoitten aion perille tälle vuorelle” (HLV 207:1).

Samaahan opettaa Heprealaiskirje: ”Veljet, minä en vielä katso sitä voittaneeni; mutta yhden minä teen: unhottaen sen, mikä on takana, ja kurottautuen sitä kohti, mikä on edessäpäin, minä riennän kohti päämäärää” (Fil. 3:13–14) ”silmät luotui-na uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen.” (Hepr. 12:2.)

”Usko tarttuu tähän sanaan: ’Sillä hän pitää teistä huolen’. Usko luottaa siihen ja samalla suorittaa tehtävänsä ja kärsii kärsittävänsä, sillä se tietää olevansa siihen kutsuttu. Usko jättää Jumalan haltuun huolehtimisen ja suoriutuu siten asioistaan ja voittaa kaiken sen, mikä ahdistaa. Se osaa huutaa avuksi Jumalaa Isänä ja sanoa: Minä tahdon tehdä sen, minkä Jumala on käsenyt minun tehdä, mutta lopputuloksesta annan hänen huolehtia” (Luther).

Olavi Peltola

**Lehtemme ilmestyy parillisina kuu-
kausina. Seuraava numero ilmestyy,
jHs. lokakuussa.**

Isä meidän – viides rukous:

Anna meille syntimme anteeksi

Herra Jeesus opetti opetuslapsilleen tämän rukouksen, jota heidän ja kaikkien kristittyjen tulee joka päivä rukoilla: ”*Anna meille meidän syntimme anteeksi niin kuin mekin anteeksi annamme niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet.*”

Tästä minulle käy selväksi, että Jeesuksen todellisilla lapsilla on vielä konkreettisia syntejä. Tästä tiedän, ettei hän kuvittele yhdenkään lapsensa olevan synnitön, vaan päin vastoin hän tietää synnin vielä vaivaavan omiaan. Sillä on mahdollista, että Jeesus olisi opettanut opetuslapsilleen rukouksen, joka ei vastaisi heidän sydämensä tarvetta. Sehän olisi ollut teeskentelemisen opettamista heille.

Yhtä mahdollista heidän olisi ollut aidosti tuntee tarvetta saada syntinsä anteeksi, ellei heillä olisi ollut syntejä. Tuskin kukaan voi ajatella myöskään, että Herra halusi meidän pyytävän anteeksi jo kerran anteeksi saamiamme syntejä, vaikka elämekin jo ”sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta” (Hepr. 10:22).

Meidän tulee muistaa, että koko Raamattu kertoo siitä, ettei maan päällä ole muita, jotka niin valittavat syntejään kuin juuri pyhät ihmiset. Siksi apostoli sanoo niistä, jotka kuuluvat Kristukselle, että heidän lihassaan on niin paljon pahoja himoja, että se täytyy ristiinnaulita (Gal. 5:24). Eikä raamatussa ole yhtään pyhimystä, joista ei kerrottaisi, millaisia syntejä heidän vaelluksensa aikana ilmeni.

Pyhä Paavalin tunnustaa Room. 7:ssä, että hän tuntee synnin asuvan jäsenissään. Hän sanoo tähän tapaan: ”Tahto minulla kyllä on, mutta jäsenissäni on toinen laki, joka taistelee Hengen lakia vastaan ja pitää minua vankina synnin laissa, joka on minussa. Sitä hyvää, mitä minä tahdon, minä en tee, vaan sitä pahaa, mitä minä en tahdo, minä teen.”

Paavali ei tahtonut tehdä syntiä, mutta hän teki sitä kuitenkin. Minä, ja moni muu, eläisimme mielellämme ilman syntiä. Mutta me emme pysty siihen, vaikka kuinka yrittäisimme sitä kuolettaa.

Voimme siis päätellä, että Kristuksen valtakunta on syntisten valtakunta. Jokainen pyhä voi sanoa vain: Voi, kaikkivaltias Jumala, älä lue syyksi minulle minun syntejäni.

Kaikkien siis täytyy laulaa tätä laulua: ”*Isä meidän, joka olet taivaissa, anna meille meidän syntimme anteeksi.*” Oma-vanhurskaat pyhät, jotka eivät näe loppua pyhyydelleen, eivät ymmärrä tästä mitään. Heidän mielestään Kristuksen valtakunnassa ei ole syntiä, vaan kaikki on puhdasta ja hienoa. He haluavat pyhän ja synnittömän kristityn, sellaisen kuin Kristus. Mutta se ei ole mahdollista. Kristitty on se, joka tunnustaa syntinsä ja rukoilee: ”Anna minun syntini anteeksi.”

*C.O. Rosenius
Otteita kirjasta Fader vår
(Suom. Kaija Kallioinen)*

Kristitty uupumuksen uhrina

Uupumus saavuttaa ihmisen salakavalasti. Sitä luulee vielä jaksavansa ja voivansa ihan hyvin ja hetken päästä voi olla ihan kuopan pohjalla.

Väsyminen saattaa iskeä yksinkertaisesti siitä syystä, että elämässä on liian paljon asioita, vastuita ja jaksamista vaativia asioita. Mistään ei välttämättä osaa luopua, kaikki tuntuu niin kovin tärkeältä. Päivät vilisevät ja jatkuva kiire seuraa. Jossain vaiheessa kaiken tohinan keskellä saattaa vahvakin ihminen katketa.

Myös omiin sisäisiin prosesseihin voi uupua. Henkinen ja hengellinen kasvaminen, myös omien kipujen läpikäyminen ja niistä vapautuminen vievät paljon voimia. Näissä vaiheissa oleva ihminen voi syyllistää itsensä ja ajatella, että hän ei saa väsyä, koska hänellä ei ole ulkoisesti niin paljon kuormaa kuin joillain toisilla. Joskus sisäiset tekijät osaavat kuitenkin väsyttää enemmän kuin ulkoiset.

Myös hengellisesti ihminen voi uupua. Tällöin hän on saattanut esimerkiksi taistella jo pitkään omien heikkouksien kanssa eikä loppua ole näkyvissä. Jotkut yrittävät kovasti olla Jumalalle mieleen ja jäävät lopulta loppuun palaneina kaipaamaan, että heitä rakastettaisiin ihan sellaisina kuin he ovat.

Uupuneena on raskasta olla. Silloin elämä on yhtä harmaata sävyä ja tuntuu, että taivas painaisi ryhtiä alas.

Väsymys vaikuttaa mitä merkittävimmän myös hengelliseen elämään. Monesti juuri väsyneenä me koemme Jumalan edessä syyllisyyttä, riittämättömyyttä ja häpeää. Saatamme piiloutua Elian tavoin luolaan kauas Jumalan katseelta.

Koetan nyt kuvata tätä ongelmaa oman elämäni kokemusten kautta. Uupuessani alan monesti kokea Jumalan pettyvän minuun tai vetäytyvän kauemmaksi. Rakastavasta ja lähellä olevasta Jumalasta tulee tällöin etäinen tarkkailija, joka odottaa minun itse parantavan itseni.

Koetko sinä koskaan tällaista? Tuntuu siltä, että väsyessä kaiken muun lisäksi myös Jumalan vihan tai pettymyksen kannettavakseni.

Väsynyt ihminen kaipaa ansiotonta hyväksyntää ja välittämistä. Hän alkaa voida pahoin kaikesta vaatimuksesta muuttua ja olla toisenlainen. Jos väsynyt kristitty kokee Jumalan vaativan häneltä jotain mihin hän ei pysty, hän alkaa kartella Jumalaa. Väsynyt uskova saattaa olla niin syyllistynyt omasta huonosta tilastaan, että hän sulkee itsensä Jumala rakkaudelta.

Väsynyt kristitty saattaa kokea olevansa kuin syvässä kaivossa, josta ei pääse itse ylös. Hyvää tarkoittavat kanssaihmiset saattavat antaa hänelle neuvoja, kuten ”rukoile vain, kyllä se siitä helpottuu” tai ”löydät voiman Sanasta”. Mutta joskus saatamme olla niin uupuneita, että emme jaksa kaivomme pohjalta edes sormea liikuttaa tai ääntäkään päästää. Voimme olla totaalisen väsyneitä omaan tilanteeseemme ja siitä seuranneeseen Jumalalta piiloutumiseen.

Miten Jumala suhtautuu tällä tavalla romahtaneeseen uskovaan? Miten Jumala suhtautuu hänen etäisyyden ottamiseen ja kapinaankin?

Jumala rakastaa. Hän rakastaa tällaista heikkoa ja uupunutta lastaan – jos mahdollista – enemmän kuin koskaan aikaisem-

Ahdistakaa Jumalaa perheenne tähden!

”Herra, Daavidin poika, armahda minua. Riivaaja vaivaa kauheasti minun tyttärentäni” (Matt. 15:22).

Kuulkaa, mitä kanaanilainen vaimo sanoi! Hän puhui Herralle Kristukselle tyttärensä surkeasta tilasta ja hän teki sen niin ihmeen sitkeästi, että Kristuksella tuskin ennen oli ollut luonaan niin sitkeää avunpyytäjää.

Kristus vastasi hänelle monta kertaa tyyliä, mutta vaimo ei luopunut asiansa esittämisestä, vaan hän pitki puhetta.

Mitä Jeesus lopulta sanoi vaimolle? ”Suuri on sinun uskosi.”

Mistä vaimo tällaisen suuren uskon sai? Ei hän edes tiennyt, että hänellä oli uskoa. Mutta Kristus tiesi ja näki sen suureksi.

Joka näin hätyyttää Jumalaa perheensä ja omaistensa ja naapuriensa asioiden tähden, sille Pyhä Henki sanoo: Suuri on sinun uskosi.

Eikö olekin ihmeellistä, että näin suuren murheen alla on näin suurta uskoa!

Kuulkaa, meidän täytyy ahdistaa Jumalaa perheemme tähden. Kyllä hän sen kestää. Jokaisen täytyy sanoa: ”Et sinä Jumala saa heittää minun perheestäni ketään pois. Sinun täytyy pitää huolta minunkin perheestäni niin kuin sinä olet pitänyt huolta minusta.”

Ei Jumala tällaisesta yhtään suutu. Häntä saa perheen asioissa kovistaa. Saa sanoa: ”Älä jätä, älä jätä!”

*Oikeutt' ei ole mulla
etees tulla
lasten leipää pyytämään.
Rakas Herra, suothan murun,
pidät surun,
päivistäni yhtenäin.*

*Juho Malkamäki (1844–1928)
Otteita kirjasta Elämä Kristuksessa*

min. Hän ei kaikista tunteistamme huolimatta koskaan mene kauemmaksi, hän ei ota etäisyyttä eikä hän jää kauaksi meitä arvioimaan ja arvostelemaan! Juuri näissä vaiheissa saamme nähdä Jumalan sydämeen selkeämmin kuin koskaan muulloin. Juuri tällaisissa tilanteissa hän paljastuu siksi Isäksi, jonka syyliin tuhlaajapoika sai kaiken kapinansa ja etäisyytensä jälkeen palata.

Jumalan hoidossa, Hänen rakkautensa ja armonsa ympäröimänä ihminen saa hoitoa. Jumalan hyvyys saa itseensä kerpetyneen, väsyneen kristityn hiljalleen avautumaan ja virvottumaan. Kuinka parantavan ihmeellistä Jumalan hellyys voikaan olla!

Jaakko Pirttiaho

Historialliset äänitteet -sarjamme on laajentunut

William Uotinen (1904–1983)

Viisi raamattuluentoa, mm. ”Kristityn vapaus” ja ”Yksi ja sama Henki”.

Osmo Tiililä (1904–1972)

Neljä luentoa, mm. ”Jumalan kansan pelko ja rauha” sekä ”Uskonnot ja usko”.

Per Wallendorff (1916–1995)

Kolme luentoa, mm. ”Rauhan minä jätän teille”.

Tilaa CD-luettelomme!

Evankeliumin Opintoyhdistys ry

Lähetystyöntekijöiden elämä voi auttaa kestämaan vaikeuksia

Suurten vaikeuksien ja vuosia kestäneen valmistautumisen jälkeen amerikkalainen baptistilähetysaarnaja Adoniram Judson (1788–1850) saapui lähetyskentälle Burmaan 1813. Siellä hänellä oli edessään seitsemän kovaa vuotta. Odottaessaan ensimmäistä lasta Judsonin vaimolla Annilla oli keskenmeno. Toinen lapsi eli vain kuusi kuukautta. Ja lähetystyön tuloksena oli kaikesta vaivannäöstä yksi kääntynyt. Judson koki, että hänen oli aika siirtyä tekemään jotain hyödyllisempää.

Eräänä päivänä mies tuli hänen taloonsa etsimään töitä. Niiden sijaan hän löysikin Jeesuksen, Vapahtajansa. Uudesta kristitystä tuli merkittävä julistaja. Kymmenet, sadat ja jopa tuhannet kääntyivät Herran puoleen. Vuosisadan kuluessa yli neljännesmiljoona kristittyä suoraan tai epäsuorasti sai olla kiitollinen hengellisestä elämästään Adoniram Judsonille, joka oli tämän julistajaksi tulleen burmalaisen johtanut Jeesuksen luokse.

Mutta Judsonin elämä ei kukoistanut. Vuosia tuon yhden tärkeän uskoon kääntymisen jälkeen Adoniram Judsonin oma elämä näytti edelleen hukkaan heitetyltä. Hänet oli teljetty Avan ”kuoleman vankilaan” ja häntä pidettiin kahlehdittuna kivenlohkareeseen. Joka yö vartijat, jotka olivat entisiä rikollisia, nostivat hänen jalkarautansa niin korkealle hänen päänsä yläpuolelle, että vain hänen päänsä ja olkapäänsä koskettivat maata.

Hirvittävässä kurjuudessa riutuessaan hänen lähes jokainen ajatuksensa synnytti uusia syitä epätoivoon. 12 vuoden työn jälkeen kristityksi kääntyneitä oli vain kahdeksantoista. Näytti siltä, että suurin

osa heistäkin, jollei peräti kaikki, surmattaisiin uuden vainon puhjettua. Vuosien ponnistelujen tuloksena oli syntynyt burmalaisen Uuden testamentin käsikirjoitus, jonka Judsonin vaimo Ann oli salakuljetanut vankilaan. Hetkenä minä hyvänsä se kuitenkin saatettaisiin löytää ja tuhota. Repivät ristiriidat olivat pilanneet hänen suhteensa muihin lähetysaarnajiin. Hänen elämänsä oli hiuskarvan varassa. Hän pelkäsi rakkaan, raskaana olevan vaimonsa puolesta, joka kulki burmalaiselta viranomaiselta toisen luokse saadakseen miehensä vapaaksi vankilasta.

Puolentoista vuoden tuskallisen vankila-ajan jälkeen Judson laskettiin vapaaksi. Sitä seurasi vain lyhyt jälleennäkeminen rakkaan vaimon kanssa. Sitten hänet pakotettiin mukaan Burman ja Englannin välisiin neuvotteluihin. Viikot muuttuivat kuukausiksi. Ennen kuin hän pääsi palaamaan vaimonsa luo, tämä kuoli sairauden ja yksinäisyyden murtamana. Kuukausia myöhemmin kuolema riisti häneltä lapsen, jonka hänen vaimonsa ennen kuolemaansa oli synnyttänyt ja koettanut pitää elossa.

”Tulin tuomaan elämää”, vaikeroi Adoniram Judson, ”mutta olen tuonut mukani vain kuolemaa.”

Seurasi vielä kaksi henkisen heikentymisen vuotta, joiden jälkeen hän oli edelleen turtana syyllisyydestä oltuaan poissa silloin, kun hänen vaimonsa olisi eniten häntä tarvinnut. Silloin hän kaivoi haudan ja viipyi sen reunalla päiväkausia. Hänen mielessään pyöri tuskallisia ajatuksia. ”Jumala on minulle Suuri Tuntematon”, hän ajatteli mielessään. ”Minä uskon häneen, mutta en löytänyt häntä.”

Herra nosti hänet kuitenkin tästä syvyydestä ylös. Hänestä tuli yksi kaikkien aikojen arvostetuimmista lähetyssaarnaajista.

Kaikki eivät selviä

Kaikki eivät kuitenkaan selviä yhtä hyvin vaikeista vuosista. David Flood sai lähetyksentällä johdetuksi Kristuksen luokse ainoastaan yhden pienen lapsen. Kun Davidin vaimo kuoli, hänet voitti masennus. Nuori David jätti pienen tyttärensä, Aggien, erälle lähetyssaarnaajapariskunnalle ja jätti taakseen sekä Afrikan että Herran. Toisen avioliiton hajoamisen jälkeen hän otti itselleen rakastajattaren. Alkoholi, köyhyys, sairaus ja rappiotila tiukensivat kuolettavaa otettaan.

Hänen hylätty tyttärensä kasvoi, avioitui ja palveli Herraa. Samalla hän usein ajatteli isäänsä, jota ei ollut koskaan oppinut tuntemaan. Kun hänen isänsä oli 77-vuotias Aggie viimein seisoi tämän likaisen löyhkäävän vuoteen vierellä ja halasi isäänsä. Tyttären rakkaus ja Kristuksen voima toi Davidin takaisin Hänen luokse, joka aikanaan oli johdattanut hänet ”haaskaamaan” elämänsä Afrikassa.

Aggie toi mukanaan myös hätkähdyttäviä uutisia. Se pieni poika, jonka David oli Afrikassa ollessaan johdattanut Kristuksen luokse, oli aikuiseksi vartuttuaan jatkanut Davidin ja hänen vaimonsa aloittamaa työtä. Nyt oli kokonainen 600-henkinen heimo löytänyt yhteyden Kristukseen.

Lähetyssaarnaajat eivät ole ainoita, jotka saavat kärsiä. Voisimme täyttää kokonaisen kirjaston vaikuttavilla kuvauksilla epäonnistuneista miehistä ja naisista, joita Jumala käytti suurten tekojensa tekemiseen. Itse he tuskin saivat mitään muuta kuin pimeyttä. Monet heistä kuolivat näkemättä työnsä viimein tuottamia tuloksia.

*Grantley Morrisin artikkelin pohjalta suomennettu ja hiukan laajennettu.
(Suom. Nina Mäntylä)*

Anna minulle tai ota minulta

*Taivaallinen Isä,
en pyydä terveyttä enkä sairautta,
en elämää enkä kuolemaa,
vaan sitä, että käyttäisit
terveyttäni ja sairauttani,
elämäni ja kuolemaani
sinun kunniaksesi ja
omaksi autuudekseni.*

*Sinä yksin tiedät,
mikä minulle on hyödyksi.
Sinä yksin olet Herra.
Anna minulle tai ota minulta,
mutta auta minua tekemään
mitä sinä tahdot.*

Blaise Pascal (1623–1662)

Armo

*Kuin tullessa keinuva puu,
johon lennossa väsyneet linnut
matkalla laskeutuvat
niin ojennat, Armo,
oksasi turvalliset*

syntisen tulla

*ja hetken kun huomassasi
on värissyt siipi
taas lintu lentoon nousta saa
ja tuntea tuulen
kantavan siipien alla.*

*Oi syntisten lepopuu, Armo!
Ikivihreä. Turvallinen.*

Anni Korpela

Maailmassa me olemme ahtaalla

Klassiselle teologialle on tunnusomaista pahan todellisuuden tunnustaminen. Paha on objektiivista todellisuutta – se siis vaikuttaa maailmassa riippumatta esimerkiksi siitä, kiellämmekö me sen tai taistelemmeko me sitä vastaan. Paha näyttäytyy maailmassa. Viime kädessä paha näkyy meissä. Emme pääse sitä pakoon. Pahan juuri on saatana, jota kutsutaan sielun viholliseksi ja Jumalan vastustajaksi.

Kristillisen verhon saaneessa harhaisessa julistuksessa saatetaan korostaa ”voitollista antautumista”: Jumalalle kokosydämisesti antautuneen ihmisen elämän luvataan muuttuvan radikaalisti. Sairaudet katoavat. Pahan kahleet kaikkoavat. Uskoa seuraavat menestys ja vaikutusvalta.

Tällaisen opetuksen täydellisenä vastakohtana Jumalan sana ja elämän todellisuus osoittavat, että pahan todellisuus ei katoa arjesta, vaikka ihminen löytää Kristuksen ja uskoo häneen. Kristitty ei irtaudu tästä maailmasta eikä niistä voimista, jotka maailmassa vallitsevat. Ihminen on langennut ja syntinen. Kristitty on langennut ja syntinen.

Kristus ilmaisee tämän sanoessaan: ”Olen puhunut teille tämän, jotta teillä olisi minussa rauha. Maailmassa te olette ahtaalla, mutta pysykää rohkeina: minä olen voittanut maailman.” (Joh. 16:33)

Usein kristillisessä teologiassa käytetään kielellisiä vastinpareja uskon todellisuuden ilmaisemiseksi. Vastinpareilla voidaan kuvata esimerkiksi jännitettä, jonka keskellä kristitty elää. Kristityn elämää syntisenä ja samalla Jumalan armahtamana voidaan kuvata ilmaisuilla ’jo nyt’ ja ’ei vielä’.

Yhtäältä kristitty on jo nyt Jumalan armahtama, pelastama ja Kristuksen rakastama. Jo nyt kristitty saa elää levossa ja rauhassa vailla pelkoa iankaikkisesta kadotuksesta, koska Jeesus on sovittanut hänet ja kaikki hänen syntinsä. Juuri tähän Kristus edellä lainatussa evankeliumin jakeesakin viittaa.

Toisaalta kristitty ei ole vielä päässyt perille taivaan lepoon ja rauhaan. Kristitty ei ole vielä vapautunut synnin kahleista. Hän on, kuten Kristus sanoo, ahtaalla maailmassa.

Jeesuksen sanat kertovat meille siitä, että kaikki on meille jo nyt annettu, vaikka emme vielä näytä mitään omistavamme. Vaikka Jumala rakastaa meitä ja on jo nyt meidän lähellämme, hän salaa meiltä hyvän työnsä, armonsa ja anteeksiantamuksensa aivan kuin emme vielä niitä olisi saaneetkaan. Jeesus on voittanut maailman, mutta silti me olemme yhä ahtaalla.

Tämän arkisen elämän keskellä meillä ei viime kädessä ole muuta lohtua, turvaa ja perustaa kuin Kristuksen lupaus, Jumalan armon evankeliumi, johon tarttua ja jossa pitäytyä. Lupaus tuo meille toivon, jonka varassa me jaksamme taas yhden päivän matkan eteenpäin.

Markus Malk

Trio Keskenkasvuiset:

Hän minut valoon vie

Ostaessasi tämän CD-levyn sinä tuet koko summalla Evankeliumin Opintoyhdistyksen työtä, sillä levyt on saatu lahjoituksena myyntiä varten. Tilaukset toimistostamme p. (019) 41 42 43 tai evank@evank.org. Hintaa 10 e.

Kuinka kauan, Herra?

Habakukin elinaikana 2600 vuotta sitten Juudassa ja sen naapurikansoissa tehtiin paljon pahaa. Seuraavat poimitut sanat Habakukin puheestaan Jumalalle kuvaavat hänen näkemäänsä: ”väkivalta”, ”vääritys”, ”turmio”, ”hävitys”, ”riita”, ”tora”, ”oikeus ei ole voimassa”, ”jumalaton saartaa vanhurskaan”, ”oikeus vääristetään”.

Näkemänsä pahuuden tähden Habakuk oli pitkän aikaa myös rukoillut Jumalaa, suorastaan huutanut Jumalalle. Mutta Jumala ei ollut tehnyt mitään pahuuden lopettamiseksi. Habakuk joutui silloin kokemaan sen, minkä monet ahdistuneet rukoukset hänen jälkeensäkin ovat kokeneet: Jumala voi olla vaihi.

Epätoivoissaan Habakuk sanoi Jumalalle: ”Sinä et kuule.” Väite on kova, mutta varmasti aito.

Erityisesti Habakukin hätä kiteytyi kahteen kysymykseen: ”Had hanah?” ja ”Lammah?” eli ”Kuinka kauan tätä jatkuu?” ja ”Miksi Jumala sallii tällaisen?” Miksi Jumala ei vastaa profeettansa pitkään jatkuneisiin rukouksiin ja huutoihin? Onhan Jumala pyhä ja se mitä profeetta näki oli pahaa. Ja olihan huutaja profeetta, jonka oli määrä palvella Jumalaa niin, että Jumalan tahto maailmassa tapahtuisi. Miksei siis hänen rukouksiinsa vastattu?

Habakuk oli syvässä kriisissä. Hänen kysymyksiinsä alkoi tulla moitteen ellei peräti syytöstenkin sävyä. Kuinka Jumala voi olla tällainen? Eikö Jumala jo tee itsensä väärin kun hän on hiljaa?

Habakuk ei epäillyt Jumalan kykyä auttaa ja pysäyttää pahuus. Mutta sitä hän ei käsittänyt, että Jumala ei käyttänyt kykyään vaan oli toimeton.

Jumalan hiljaisuus ja passiivisuus veivät profeetan kätkeytyvän Jumalan eteen, vaikenevan ja käsittämättömän Jumalan eteen.

Tästä me näemme, että profeetatkin ovat kokeneet Jumalan äänettömyyden ja toimettomuuden. Jos he, jotka erityisellä tavalla olivat Jumalan työtovereita, joutuivat tällaista kokemaan, niin kuinka emme sitten me, joiden elämä monella tavalla on vajavaisempaa kuin profeettojen.

Syvässä pimeydessä ainoa valonpilkahdus voi joskus olla se, että Jumalan edessä saa huutaa. Hän ei käänny pois, kun hänen lapsensa kärsimysten keskellä alkavat moittia häntä. Hän ymmärtää, miten pahalta ihmisestä tuntuu. Eikä hän edellytä lapsiltaan sellaista stoalaista lujuttua, jonka vallassa ei huudettaisi, kun on paha olla.

Mutta siihen sitten Habakuk jäi. Ja hänen ympärilleen voimme kaikki sairaut ja itkevät ja kärsivät ja toisten vääryyttä kokevat kokoontua. Saamme rukoilla ja huutaa, valittaa ja itkeä Habakukin kanssa.

Mitä tässä voi sanoa? Sen, että jossakin vaiheessa kyllä tulee sekin hetki, jolloin ylösnoussut Jeesus lähestyy, ehkä hiljaa ja ikään kuin vieraana, niin kuin hän lähestyi puutarhahaudan luona itkevää Magdalan Mariaa. Kuoleman kohdattua Jeesus kysyi Marialta: ”Mitä itket, ketä etsit?”

Kun Jeesus tulee ja kysyy meiltä nämä samat kysymykset, hän johtaa meidät oikealle tielle tuskassamme ja pimeydessämme. Kaiken pahan keskellä ylivoimaisesti tärkeintä on se, *ketä* me etsimme. Kerro sinä Jeesukselle tänään, ketä sinä etsit.

Per-Olof Malk

4. valtakunnallinen Kristus-juhla

Jumalan armon sana - ahtaalta avaralle

Jyväskylä 9.–10.8.2008

Toivotamme Sinut ystäväiesi kanssa tervetulleeksi neljanteen valtakunnalliseen Kristus-juhlaan. Juhla järjestetään Jyväskylän kristillisellä opistolla, Sulkulantie 28. Lapsille osin omaa ohjelmaa (merkitty: LO).

Juhlan teema nousee apostoli Paavalin Efesoksen seurakunnan vanhimille pitämän jäähyväispuheen sanoista ”**Jätän nyt teidät Jumalan ja hänen armonsa sanan haltuun**” (Apt. 20:32). Tilanteessa oli vakavuutta ja Paavalilla oli halu antaa efesolaisille parhaat mahdolliset hengellisen elämän eväät. Sellaisia eväitä rukoilemme saavamme kun tämän aiheen äärellä kokoонnumme. Ohjelma alla.

Lauantai 9.8.

- 12.00 Tulolounas
- 13.00 Jumala on pyhä. Olavi Peltola
- 14.00 Kahvi ja pöytäkeskustelut
- 14.45 LO Jumalaa vastaan hyökätään. Juhani Aitomaa
- 16.00 LO Jumala oli Kristuksessa. Jouko Nieminen
- 17.00 Päivällinen ja pöytäkeskustelut
- 18.30 Esirukoushetki. *Rukousaiheet annetaan etukäteen.*
- 19.00 ”Armoa kaik’ on armoa vaan.” Ilta ihmisen väsymyksestä ja Jumalan armosta. Paavo Lievonen, Maire Lyytinen sekä Aarno Tiihonen ja Pia Saarinen, laulu, säest. Elina Lievonen
- 20.30 Iltapala
- 20.30 ”He näkivät yksin Jeesuksen.” Matt. 17:8. Nuorten aikuisten kokous (avoin kaikille). Maarit Kenttälä, Matti Rantala, Krista Lehtinen, Harri ja Riina Saastamoinen, Markus Aitomaa
- 22.00 Nuorten aikuisten nuotioilta (*säävaraus*) ja iltapala

Sunnuntai 10.8.

- 8.30 Aamiainen (*kuuluu yöpymishintaan*)
- 10.00 LO ”Jätän nyt teidät Jumalan ja hänen armonsa sanan haltuun” (Apt. 20:32). Pyhäaamun laulut ja sanat. Olavi Peltola, Mika Vehkasaari, Margit Liimatainen, laulu
- 12.00 Lounas ja pöytäkeskustelut
- 13.00 LO Jumala vanhurskauttaa jumalattoman. Paavo Suihkonen
- 14.00 Kahvi ja pöytäkeskustelut
- 14.45 LO Jumalan kansan vaellus. Per-Olof Malk
- 15.30 Jumalan Karitsa. Kristus-juhla. Vuokko Jokinen, Riina Saastamoinen, Per-Olof Malk, Pia Saarinen, laulu, säest. Elina Lievonen.
- 17.00 Lähtökahvi

Laulu ja musiikki: Elina Lievonen, Pia Saarinen, Margit Liimatainen, Aarno Tiihonen

Järjestäjät: Evankeliumin Opintoyhdistys ry sekä Yhteistyöryhmä

Lasten ohjelma

Lapsille pyritään järjestämään omaa ohjelmaa Kristus-juhlan aikana la 9.8. klo 14.45–17 ja su 10.8. klo 10–12 ja 13–15.30. Ohjelmasta vastaavat Eila Suihkonen, Tuula Nousiainen ja Markus Malk.

Pyydämme etukäteen tietoa ohjelmaan osallistuvista lapsista (nimi, ikä).

Majoittuminen

Yöpyminen opiston oppilasasuntoloiden 2 hengen huoneissa: 29 euroa henkilöltä (yhden hengen huoneessa 45 euroa). Hintoihin sisältyy aamupala sunnuntaina.

Paikoitusalueella voi pitää asuntovaunuja ja asuntoautoja, mutta niihin ei saa mitään liittyviä.

Pyydämme ystävällisesti tekemään huonevaraukset etukäteen.

Ruokailut

Hinnat opiston ruokailuhinnaston mukaan. Erityisruokavalioista tulee ilmoittaa etukäteen.

Tilaamme ruoat opistolta etukäteen. Siksi ennakoilmoittautuminen ruokailuihin on tarpeen.

Ilmoittautuminen

Majoitukseen ja ruokailuihin ilmoittautumisen takaraja on **4.8.2008**. Ota heti yhteyttä Evankeliumin Opintoyhdistyksen toimistoon, puh. **(019) 41 42 43** tai sähköpostitse os. evank@evank.org.

Seuraava sukupolvi

Lauantai-iltana on juhlassa erityisesti otettu huomioon nuoret aikuiset. Nuorten aikuisten ohjelma on avoin kaikille.

Jos sää sallii, jatkuu nuorten keskinäinen yhdessäolo ulkosalla opiston ovien sulkeuduttua klo 22.

Minihartaus

Siinä on rakkaus

Johannes kertoo rakkauden lähteestä: ”Siinä on rakkaus – ei siinä, että me rakastimme Jumalaa, vaan siinä, että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi” (1. Joh. 4:10).

Jumalan mielenlaatu meitä kohtaan on rakkaus. Se on myös Kristuksen mieli. Katso näitä sanoja (KR 38 mukaan):

1 Joh. 4:19 ”... hän on ensin rakastanut meitä.”

Gal. 2:20 ”... joka on rakastanut minua”

Sef. 3:17 ”... hän rakastaa sinua....”

Ef. 2:4 ”mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, suuren rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut.”

Hoos. 14:5 ”...omasta halustani minä teitä rakastan....”

Room. 8:37 ”...joka on meitä rakastanut.”

Selvimmin Kristuksen mielenlaatu näkyy siinä, että hän vapaaehtoisesti kärsi julman ristin kuoleman, jotta meillä on syntien anteeksisaaminen ja iankaikkinen elämä. Saamme myös jokaisessa päivän hetkessä muistaa, että hänen rakkautensa kantaa meitä.

Tämä rakkaus ei vaadi kohteeltaan mitään hyviä ominaisuuksia. Se kohdistuu heikkoon, rumaan, syntiseen, köyhään ja kaikin tavoin keskeneräiseen. Kristuksen rakastava mielenlaatu on yläpuolella kaiken ymmärryksemme.

Ceta Lehtniemi

1. Piet 5:9

”Samat kärsimykset täytyy teidän veljiennekin kestää”

Kun meille puhutaan auringonpaisteesta, kesästä, lomasta ja helpoista päivistä, niin halukkaasti kallistamme korvamme sille puheelle. Kukaan ei tahdo kuulla puhuttavan pettymyksistä, harmeista ja vastoinkäymisistä. Riittää kun jaksamme niitä jollakin tavalla kestää.

Taistelumme noita häiriötekijöitä vastaan on kieltämättä ollut menestyksellinen. Köyhyyttä vastaan meillä on laajat järjestelmät monenlaisine avustuksineen. Sairautta vastaan meillä on lääkärit ja sairaalat. Pulmatilanteita vartaan meillä on monenlaisia neuvonta-asemia. Öisinkin voidaan erällä paikkakunnilla soittaa sielunhoidollisten neuvojen saamiseksi.

Meidän ei kuitenkaan tarvitse kauan muistella ystäväpiirimme koteja ja niiden asukkaita saadaksemme mieleemme kokonaisen joukon niitä, joilla on osanaan kärsimys. On ruumiillista kärsimystä ja on sielunelämän kärsimystä. Emme kai itsekkään ole siltä säästyneet!

1. Pietarin kirjeessä on merkillinen vägilause, joka puhuu tästä asiasta. Siinä sanotaan: ”Samat kärsimykset täytyy teidän veljiennekin maailmassa kestää.”

Kärsimys kuuluu tämän elämän rakenteeseen, tämän elämän kulkuun. Se on osa tätä elämää ja se koskettaa lopulta jokaista ihmistä. Tässä ei ole ihmisten kesken yhtään erotusta. Olimmepa nuoria tai vanhoja, miehiä tai naisia, avioliitossa tai sitä ilman, rikkaita tai köyhiä, oppimattomia tai oppineita, valkoisia tai mustia, yhtään erotusta ei ole! Kaikkien täytyy jostakin kärsimyksen maljasta juoda.

Arvelemme joskus, että vain ns. uskavaiset saavat kärsiä, jota vastoin ns. tämän

maailman ihmiset ovat kärsimyksestä vapaut. Tämä on suuri erehdys. Jokaiselle kuuluu osansa kärsimyksestä. Eri ihmiset koettavat eri tavoin vapautua sen aiheuttamasta taakasta. Toiset etsivät huumauksesta tietä unohdukseen. Toiset uppoutuvat huvielämään. Toiset vetäytyvät yksinäisyyteen ja kuvittelevat olevansa ainoita marttyyreita maailmassa.

Jollei tästä asiasta voitaisi muuta sanoa, niin olisipa murheellinen tämä sana. Mutta nyt onkin olemassa toinen ja paljon valoisampi tie kärsimyksen voittamiseen. Kuka rohkenisi sanoa: kärsimyksen poistamiseen; siksi sanottakoon: sen voittamiseen.

Raamatussa on useita sellaisia valoisia kohtia, joissa sanotaan: ”Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.” Tämä voidaan tässä yhteydessä ilmaista vaikka näin: sinun kärsimyksesi kärki otetaan pois, koska sinun syyllisyytesi otetaan pois. Sinun kärsimyksesi tuska ei ole enää niin vaikea, koska itsesyytökset ja muiden syyttelemiset jäävät pois ja koska Jumalaa kohtaan ehkä tunnettu katkeruus väistyy.

Jumalan armo on sanomattoman ihmeellinen asia. Kun missään ei enää ole syytöksiä eikä katkeruutta, niin aurinko paistaa jälleen. Silloin semmoisetkin asiat kuin nuoruus tai vanhuus, terveys tai sairaus menettävät varsinaisen luonteensa. Jos saan olla armahdettuna Jumalan käsien varassa ja jos saan luottaa siihen, että Jumala hoitaa asiani nyt ja vasta, elämässä ja kuolemassa, niin sitten kaikesta muusta kyllä jotenkin selviytyy.

*Lennart Pinomaa
kirjassa Maa, kuule Herran sana*

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää
Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10–15)
Sähköposti: evank@evank.org
Internet kotisivut: www.evank.org
 webmaster Petri Malk
Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk
Toimintasihteeri: Maarit Kenttälä, puh. 045
 1255 471, maarit.kenttala@evank.org
Opetus- ja sielunhoitotyön yhteyshenkilöitä:
 Opett. Maire Lyytinen, p. 040–827 7119, mai-
 re.lyytinen@pp.inet.fi
 Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859,
 rov.o.peltola@kolumbus.fi
 Rov. Sakari Pöyhönen, p. 050–401 8224, saka-
 ri.poyhonen@kolumbus.fi
 Tri Paavo Suihkonen, p. (014) 373 1185
Tuki työlle:
 313130–1171701 (Handelsbanken)
 800015–70994146 (Sampopankki)
 ESLH:n lupa OKU 2493 A /27.12.07

Laskujen maksutili:
 426012–268782 (Lammin Säästöpankki)

Armo riittää

Kotien hengellinen lukemisto

5. vuosikerta. Lehti on maksuton.
 Ilmestyy parillisina kuukausina.

Julkaisija: Evankeliumin Opintoyhdistys ry

Toimisto: Liisa Malk

Tilaukset:

PL 17, 05831 Hyvinkää tai
 puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostilla

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava: Per-Olof Malk

Tietotekniikka: Petri Malk

ISSN 1797–2477 (Painettu)

ISSN 1797–2493 (Verkkolehti)

Verkkolehti: Kaikki aiemmin julkaistut lehden
 numerot ovat luettavissa Internetissä Adobe
 pdf-muodossa julkaisijan kotisivuilla osoittees-
 sa www.evank.org.

Painopaikka: Suomen Printman Oy Hyvin-
 kää, 2008

Olemme kiitollisia pienistäkin tuen ilmaisuista!

Saajan. tilinumero. Mottagarens. kontonummer.	313130-1171701 (Handelsbanken) 800015-70994146 (Sampopankki)	TILISIIRTO GIRERING Maksu välitetään saajalle vain Suomessa kotimaan maksujenvälityksen yleisten eh- tojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoit- taman tilinumeron perusteella.	
Saaja Mottagare	Evankeliumin Opintoyhdistys ry PL 17, 05831 Hyvinkää Puh. (019) 41 42 43	ESLH:n lupa OKU 2493 A /27.12.07	
Maksaja Betalarare		Valitse viitenumero 1805 Tuki Armo riittää -lehdelle 1818 Tuki Evankeliumin Opintoyhdistykselle Lämmin kiitos!	
Allekirjoitus Underskrift		Viitenro Ref. nr	
Tiilitä nro Från konto nr		Eräpäivä Förfallodag	Euro

M – Suomen
Posti Oyj

”Jeesuksen armon rikkaus”

Onkohan Raamatussa mitään suurenmoisempaa ilmaisua kuin sanat ”Jeesuksen armon rikkaus”. Olemme kuulleet monia armon määritelmää. Ne sanat, joista pidämme eniten, ovat usein suoria lainauksia Uudesta testamentista.

Efesolaiskirjeessä armoa kuvataan sanoilla ”Jumala, joka on laupeudesta rikas” (2:4). Muutamaa jaetta myöhemmin armoa kuvataan sanoilla ”hänen armonsä ylenpalttinen runsaus” (2:7). Tiituksen kirjeessä armosta sanotaan, että se on ”Jumalan, meidän vapahtajamme, hyvyys ja ihmisrakkaus” (Tiit. 3:4).

Lue myös koko tämä lause, jossa ”Jeesuksen armon rikkaudesta” on puhuttu. Paavali kirjoittaa näin: ”Meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsä rikkauksen mukaan” (Ef. 1:7 KR 38).

Kaikki perustuu lunastukseen. Lunastus on maksanut Jumalan Pojan veren, hänen kuolemansa. Jumalakaan ei voinut maksaa meidän iankaikkisesta elämästämme mitään enempää, ei mitään suurempaa kuin hänen Poikansa veren. Veri tarkoittaa hänen sijaiskärsimystään, hänen sijaiskuolemaansa Golgatalla.

Tämän suunnattoman kalliin kuoleman tähden Jeesuksen armo on ”rikas”, runsas, kaiken kattava. Jeesuksen sijaiskuoleman tähden armon rikkaus ei sisällä mitään epävarmaa eikä siihen liity mitään työtehtäviä meille.

Kiinnitä huomiotasi armon suuruuteen. Herra antaa anteeksi ”armonsä rikkauksen mukaan”. John Bunyan sanoisi, että tämä armo on ylitsevuotava. Se on suuri armo suurille syntisille. Kukaan ei voi synneilään tehdä tällaista armoa riittämättömäksi. Ihminen voi ainoastaan olla välittämättä Jeesuksesta, jonka kautta Jumala antaa anteeksi.

Jos sisäisesti olemme heränneet näkemään tuomionalaisen asemamme Jumalan edessä ja jos näemme ne tuhoisat seuraukset, jotka johtuvat siitä, että kuulumme Aadamin langenneeseen sukuun, niin käsitämme myös sen, että vain ja ainoastaan lunastus Jeesuksen veren kautta ja rikkomusten anteeksisaaminen armon rikkauksen mukaan voi meidät pelastaa.

Me tarvitsemme tätä Jumalan rikkomusten anteeksi saamista juuri ”armon rikkauksen mukaan”, sillä vain sellainen armo, joka on rikas, runsas, laaja, kaikenkattava, voi peittää meidän syntiemme suunnattoman suuruuden.

Mutta huomaa, meillä myös on tämä anteeksiantamus. Apostoli Paavali kirjoittaa: ”Missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi” (Room. 5:20 KR 38).

Jeesuksen armon runsaus riittää jokaisen ihmisen pelastamiseen. Siitä me kiitämme.

*Sidlow Baxter (1903–1999)
Otteita kirjasta Awake my Heart*